

Slot van de zendingsrede Matteüs 10,34-42

“Tweedracht ben ik komen brengen tussen een man en zijn vader, tussen dochter en moeder, tussen schoondochter en schoonmoeder. Wie zijn vader of moeder meer bemint dan mij, is mij niet waard, en wie zijn zoon of dochter meer bemint dan mij, is mij niet waard”.

Willen we van zo'n Jezus wel volgeling zijn?

Wij leven omringd door mensen van wie we houden. Ze oefenen druk op ons uit, enorme druk, en wij, we geven graag toe aan hun druk. We houden immers van hen. Voor hén maken we de wereld zoals ze is. Onze ouders hoeven niet, als ze ouder worden en ziek worden en hulp nodig hebben, om hulp te bedelen met de vraag: Houd je dan niet van ons? Natuurlijk organiseren wij de beste medische zorg die er voor hen is. Onze kinderen hoeven niet bang te zijn tekort te komen en niet goed verzorgd te worden. Ook zonder dat ze er om moeten vragen geven we onze kinderen alles wat nodig is voor een gelukkige en succesvolle toekomst. We willen dat de buurt of het dorp waar we wonen, er fatsoenlijk uitziet, dat je er veilig kunt rondwandelen en dat de faciliteiten die er zijn, voor iedereen goed bereikbaar zijn. Onze vrienden hebben, omdat ze een leven lang hard hebben gewerkt, natúúrlijk recht op een goede uitkering, onze ouderen op een goed pensioen. We willen dat de politiek wetten en regels maakt die Nederland en Europa menselijker en rechtvaardiger maakt. We willen dat iedereen in ons land en als het even kan daarbuiten de kans krijgt iets van zijn leven te maken en gelukkig door het leven gaat.

Zo richten wij de wereld in: met het oog op hen die we tot de onzen rekenen. Wie kan er tegen zijn? Wie is bestand tegen de druk die van alle kanten door onze dierbaren en naasten op ons wordt uitgeoefend om het zo te doen en het daarbij te houden? En toch is het niet in orde. Het is dáárom dat de natuur wordt uitgeput, het milieu verpest, de levensmogelijkheden van komende generaties op het spel staan, het leed dat dieren wordt toegevoegd alleen maar groter wordt. We wensen iedereen het beste maar die van ons toch net iets meer. Zolang we uit gaan van onze eigen wereld en van de mensen met wie we dagelijks lief en leed delen, zolang zullen er mensen zijn die voor ons belangrijk, en mensen die voor ons minder belangrijk zijn. Jezus zegt: de minste van allen, ver weg van jou, iemand die je helemaal niet kent, die hoort er bij en is net zo belangrijk als je vader en je moeder, je zoon of je dochter. Ja, het is tegennatuurlijk en we roepen met zijn allen in het koor dat geen tegenspraak en afwijking duldt: wat een brutale aap die zo iets zegt en van ons eist! Wie het toch probeert, zal tegenwind ondervinden met de kracht van een orkaan. Tegenwind niet van zijn vijanden. Zijn familie en vrienden, collega's, mensen van dezelfde rang en stand, geloofs- en landgenoten zullen proberen hem omver en weg te blazen. In hun ogen: een verrader, iemand die geen oog heeft voor het vele goede in de wereld, een gevaarlijke overdrijver, een wereldvreemde snoeshaan die op het spel zet wat samen met veel moeite is bereikt, iemand die niet solidair is, iemand die beter zou moeten weten.

Dat is de tweedracht die Jezus zaait, en het zwaard dat hij brengt. En dat is het kruis dat de leerling op zich neemt: dat zijn dierbaren en naasten zich van hem afwenden en hem laten vallen. Ja, het is tegen de natuur. Maar als het wonder zich voltrekt van Gods rijk, dan zullen wij samen leven in een wereld waarin de liefde onuitputtelijk zal zijn. De liefde voor de minste mens ver weg zal even mateloos zijn als die voor onze vaders en moeders, onze zonen en dochters.

Die wereld zullen we vinden, als we ons leven in de wereld van nu verliezen. Amen.